

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 419/2023-25

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho a zo sudcov Jany Laššákovej a Petra Molnára (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Erikom Šablatúrom, advokátom, Holíčska 3043/13, Bratislava, proti postupu Krajského súdu v Trnave v konaniach vedených pod sp. zn. 23 NcC 8/2021 a sp. zn. 23 NcC 10/2021 a uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6 Cdo 206/2022 z 31. januára 2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 7. júna 2023 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1, 2, 3 a 4 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práva a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) v konaniach vedených pod sp. zn. 23 NcC 8/2021 a sp. zn. 23 NcC 10/2021 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 6 Cdo 206/2022 z 31. januára 2023 (ďalej len „napadnuté uznesenie“). Navrhuje napadnuté „*ne/rozhodnutie*“ krajského súdu v konaniach vedeným pod sp. zn. 23 NcC 8/2021 a sp. zn. 23 NcC 10/2021 a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu zrušiť a vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie. Žiada tiež o priznanie finančného zadost'učinenia v sume 5 000 eur a náhrady trov právneho zastúpenia.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že na Okresnom súde Galanta prebieha pod sp. zn. 26 D 169/2016 dedičské konanie, v ktorom sú sťažovateľka a jej sestra v právnom postavení dedičov po ich nebohej matke.

3. Krajský súd ako súd nadriadený [§ 54 ods. 1 a 2 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“)] listom sp. zn. 23 NcC 8/2021 z 24. augusta 2021 a sp. zn. 23 NcC 10/2021 z 27. októbra 2021 vrátil vec súdu prvej inštancie bez rozhodnutia o vznesenej námietke zaujatosti proti zákonnej sudkyňi, pretože dospel k záveru, že námietka nebola vznesená v zákonnej lehote 7 dní, odkedy sa účastníčka dozvedela o dôvode, pre ktorý je sudca vylúčený, a preto nie je možné na ňu prihliadať s tým, že vec nemala byť nadriadenému súdu ani predložená.

4. Proti tomuto listu podala sťažovateľka dovolanie, pokladajúc ho za istý spôsob rozhodnutia s tým, že námietka bola vznesená v zákonnej lehote. Napadnutým uznesením najvyšší súd dovolanie sťažovateľky odmietol.

II.

Argumentácia sťažovateľky

5. Sťažovateľka namieta, že k porušeniu jej označených práv došlo nesprávnym postupom krajského súdu vo vzťahu k jej procesným podaniam súvisiacim s namietanou zaujatosťou zákonnej sudkyne v prvoinštančnom konaní.

6. Vo vzťahu k napadnutému uzneseniu najvyššieho súdu sťažovateľka argumentuje, že jej dovolací súd „znemožnil jej procesné právo na dovolacie konanie“, keďže podmienil toto konanie „pre ňu ňou nesplniteľnou podmienkou“.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

7. Podstatou ústavnej sťažnosti je porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1, 2, 3 a 4 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaniach vedených sp. zn. 23 NcC 8/2021 a sp. zn. 23 NcC 10/2021 a napadnutým uznesením najvyššieho súdu.

III.1. K namietanému porušeniu označených práv postupom krajského súdu:

8. K porušeniu označených práv sťažovateľky došlo podľa jej názoru nesprávnym postupom krajského súdu vo vzťahu k jej procesným podaniam súvisiacim s namietanou zaujatosťou zákonnej sudkyne v prvoinštančnom konaní.

9. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

10. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Právomoc ústavného súdu je preto subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť a aj domáhal využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť pre nedostatok svojej právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

11. Civilný mimosporový poriadok [subsidiárne CSP (pozri § 2 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku)] poskytuje sťažovateľke v rámci riadneho opravného konania vo veci samej garanciu aj vo vzťahu k argumentácii uplatnenej v ústavnej sťažnosti, keďže uvedené skutočnosti môžu mať relevanciu, a je na sťažovateľke, či ju využije v odvolacom konaní, resp. následne aj v dovolacom konaní. Z uvedeného dôvodu ústavný súd ústavnú sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. d) v spojení s § 132 ods. 2 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) pre jej neprípustnosť.

III.2. K namietanému porušeniu označených práv napadnutým uznesením najvyššieho súdu:

12. Právo na súdnu ochranu sa v civilnom sporovom konaní účinne zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za ktorých splnenia civilný súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred súdom vrátane dovolacích konaní, v ktorých sa (popri všeobecných procesných podmienkach) uplatňujú aj ďalšie, osobitné procesné podmienky dovolacieho konania.

13. Sťažovateľka argumentuje, že dovolací súd napadnutým uznesením „*znemožnil jej procesné právo na dovolacie konanie*“, keďže podmienil toto konanie „*pre ňu ňou nesplniteľnou podmienkou*“.

14. Ústavný súd, poukazujúc na svoju doterajšiu judikatúru, považuje za potrebné zdôrazniť, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí zásadne do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy (čl. 124 a čl. 142 ods. 1 ústavy) vyplýva, že ústavný súd nie je alternatívou ani mimoriadnou opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov, sústavu ktorých završuje najvyšší súd (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96).

15. Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnej sťažnosti preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu, ktorým odmietol dovolanie sťažovateľky podľa § 447 písm. c) CSP ako neprípustné.

16. Z odôvodnenia napadnutého uznesenia vyplýva, že dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie je neprípustné, keďže v posudzovanom prípade nesmeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu. List nadriadeného krajského súdu, ktorým bola vec vrátená súdu prvej inštancie ako nesprávne predložená (vec nemala byť nadriadenému súdu ani predkladaná), nie je rozhodnutím v zmysle zákona, a preto podľa dovolacieho súdu absentuje spôsobilý predmet dovolacieho prieskumu. Posúdenie nesplnenia podmienky, a to vznesenie námietky zaujatosti proti zákonnému sudcovi v lehote 7 dní, zákon predpokladá vo forme neprihliadania na vznesenú námietku. Uvedené znamená, že záver o tom nie je vyjadrený vo forme výroku rozhodnutia (nejde o rozhodnutie).

17. Právne závery, ktoré viedli najvyšší súd v konečnom dôsledku k odmietnutiu dovolania, sú jasne, zrozumiteľne a podrobne odôvodnené a majú podľa názoru ústavného súdu oporu v aplikovaných ustanoveniach Civilného sporového poriadku. Uplatnený spôsob interpretácie a aplikácie príslušných ustanovení tohto zákona považuje ústavný súd za ústavne konformný, nepopierajúci ich účel a význam, preto podľa jeho názoru nemohol neprípustným spôsobom zasiahnuť do označených práv sťažovateľky.

18. Z uvedeného vyplýva, že medzi napadnutým uznesením najvyššieho súdu a základným právom podľa čl. 46 ods. 1, 2, 3 a 4 ústavy a právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorých porušenie sťažovateľka namieta, neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by ústavný súd po prípadnom prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

19. Napadnuté uznesenie najvyššieho súdu je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné, a preto ústavnú sťažnosť pri predbežnom prerokovaní odmietol v tejto časti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

20. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. septembra 2023

Luboš Szigeti
predseda senátu